

LBRIS

We know

books

cristina bogdan

inima hiperkinetică

Desene de Constantin Cioc

E I K O N

București, 2025

<i>Nu te naști femeie, ci devii</i>	9	risipitoarea.....	87
ca și cum	15	banalitatea răului	88
inima (în era reproducerii mecanice)	19	te-aș	90
anamneză.....	21	piatra sau sabia.....	95
întâlnire.....	25	somn ușor	96
prima zi.....	27	acoladă	97
litera.....	29	Dumnezeu-inimă-de-femeie	101
una cu el.....	33	cuplu.....	103
frumusețea va salva lumea	34	se întâmplă mereu pentru prima dată ...	107
capăt de drum nu există.....	36	ne(mai)pomenita iubire.....	109
arsuri de memorie	41	taina.....	113
alternanță.....	43	cea mai frumoasă călătorie.....	114
măsura tuturor lucrurilor	47	<i>depositio</i>	119
trepte	49	pipa bunicului	120
Pororoca.....	53	ocheade	121
meniul zilei.....	54	nu vă temeți.....	125
lupta lui Iacov cu Îngerul.....	59	eclipsă totală de lună	127
cea mai bună dovadă.....	61	cerul te privește	131
iubirile care ne (pe)trec.....	65	scrisorile se vor întoarce în copaci	133
respirație	67	gânduri răzlețe	135
o îmbrățișare de ceară	71	Frioul.....	139
Maktub.....	73	festin	140
iluzia frumuseții.....	74	alegere	145
în coadă de pește.....	79	înmulțirea iubirii	146
preaplin	81	noi-fără-doi	147
toate numele tale.....	82		

*Nu te naști femeie, ci devii**orașelor invizibile – cu nume masculine – din inima mea*

Pe zidurile orașului Leiden curge

la poésie,
the poetry,
die Poesie.

Într-un cuvânt, poezia.

În inima mea,

îmbrăcată într-o rochie

de roșie tafta,

dansează un tangou

nebunia.

Iubirile imaginare

– tăcute, vântoase, neverosimile –

sunt și ele vinovate?

Iubirile neîntrupate

pot fi judecate

după îndreptare de spovedanie

atât de bogate

în liste cu felurite păcate?

Eu sunt cel mai eu atunci când sunt tu.

Îmi suflă Celan în ureche
și nu pot să nu mă întreb
dacă voi fi și eu condamnată,
ca una, ca alta
– mult prea târziu sau mult prea devreme –
în apele Senei culcată
lângă iubitul ei,
care îi scria epistole lui Ingeborg
doar ca să am eu ce citi.

Mi-e inima ca o femeie-n fața ta,

șoptesc timid, ca Ruth, pre limba mea
și-aștept să îmi răspunzi ceva
în limba ei, în limba ta.
Rainer, te-aș alinta René,
dacă aș crede că o vei uita
pe Lou Andreas-Salomé.
Mă întorc la tine,
urc în veacul al XII-lea
ca și cum aș coborî
în pielea alteia.

Neasemuitule,

te-am căutat la Père-Lachaise
erai acolo – *gisant* – întins aproape
nupțial, lângă Héloïse,
scriai mai departe
la *Historia Calamitatum*
cu cerneala invizibilă din inima mea.

De fiecare dată când ascult
concertul pentru pian nr. 2
all by myself,
mâinile tale,
cu amplitudinea unui ocean revărsat
peste 13 clape,
vin să-mi alunge depresiile
prin puterea hipnozei.
Îmi vei cânta și mie,
iubitule,
nu-i așa?
Funebrul marș al lui Chopin
ascuns în cea de-a doua sonată a sa.

Mă doare o femeie în tot trupul

și nici măcar cărțile,
citite cu vocile altora,
scrise cu nevederea ta,
nu m-au putut vindeca.
M-am îndrăgostit de tine
când am deschis prima dată
Evangelhia după Marcu,
nu aia sinoptică
– a treia și cea mai scurtă parte
dintr-o lungă și veche
împreună-vedere –,
ci aceea în care
Espinosa moare crucificat
pentru ca iertarea
să-și capete pe deplin sensul.

Ceea ce nu se poate scuza cade în sarcina iertării,

Jankélévitch o știa prea bine,
atunci când privea spre Sena
și spre grădinile catedralei,
din apartamentul lui de pe
Quai aux Fleurs
și se întreba,
el, evreul-ucrainean
devenit francez la mai puțin
de un an,
cum să ierți,

 cum să mori,

 cum să muști

 din *irreversibil*

și să te bucuri, totuși,
de clipă?

Ca în orice mare iubire,
nostalgia nu e doar după cel iubit,
ci, mai ales, după irepetabilul moment
în care nu te-ai mai tocmit,
te-ai lăsat pe de-a-ntregul cotropit,
luat cum se luau odinioară cetățile.
Și m-ai luat. Și te-am iubit.

Tot ce vedem ascunde altceva,

chiar și aceste tablouri
în care *Eu și Tu*
stăm față în față,
la distanță de decenii,
de secole sau de milenii,
ca-ntr-o cochilie de melc
în care se aude cum vuieste
marea
dragoste.
Iubirile inventate,
frumoase fără corp
și, totuși, devorate până la os,
sunt mai puțin vinovate?
În mine, o fetiță
îmbrăcată în prima ei rochie de bal
– să se consemneze vârsta, vă rog,
4 ani și-un anotimp șchiop –
cu o frunză de brusture pe cap
așteaptă să fie invitată la joacă
de înlemnitele pisici
de la capetele băncilor din grădina
Lyggiei și a lui Gellu Naum
de la Comana.

De-atunci și până atunci,
jocul dragostei și al întâmplării
l-am jucat în doi, în trei,
în câți am vrut și în câți vrei,
căci *nu te naști femeie, ci devii,*
iubind.

Recunosc, nu-mi pare deloc rău,
căci toate iubirile mele sunt eu,
și pe toate ți le-am dăruit ție,
când ai înțeles dintr-o privire
că bocancii unei fete de 17 ani
îmbrățișau gleznelor
unei cristine-de-hârtie.

lui Rainer Maria Rilke

să scrii
e ca și cum
te-ai dezbrăca cu o mână
și cu alta te-ai îmbrăca
te dezbraci
de ceea ce simți
și te acoperi
ca un Argus Panoptes
cu mii de ochi
toți la vedere
închiși

orbirea nu e
absența privirii
ci excesul ei
beat de atâtea văzute
cobori tiptil
în invizibil

să scrii
e ca și cum
ar ploua în tine
cu tăcerile celorlalți
le strângi pe toate

într-un ciubăr
în care te scufunzi
noaptea
pe lună plină
ca să te trezești
în apele
unui singur cuvânt

să scrii
e ca și cum
ți-ai pregăti
pomana de viu
iei parte la ea
doar ca să fii sigur
că li te-ai împărțit
luați, mâncați, beți
și vă îmbrăcați
cu mine

să scrii
e ca și cum ai iubi
să iubești
e un fel de a scrie
cu frică și cutremur
cu slova de foc
cu litera stacojie.